

REVISTA ORĂŞTEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe $\frac{1}{2}$ an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 10 fr. la an.
Manuscrise nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Crăciunul.

Nici o sărbătoare, din căte sunt peste an, nu ni-se pare atât de importantă și de sgomotoasă prin ceremoniile ei deosebite, ca sărbătoarea Crăciunului. Copiii mai cu seamă, privesc și apreciază această sărbătoare cu totul altcum, de cât bătrâni. Pentru copii sărbătoarea Crăciunului este ziua cea mai veselă și fericită, deoarece li-se împlinează din belșug dorințele inimii lor fragede. Când se apropiere Crăciunul, ei încep să numere zilele, orele și minutele care-i mai desparte, pentru a putea merge liber din casă în casă, și a striga că le ține gura urările de felicire obiceiuite. Vre-o câteva nuci, câteva mere, câțiva covrigi și altele ce primesc dela vecini și dela alții, îi fac cei mai fericiți din lume și le causează o bucurie nespus de mare. Din suflet mulțumesc ei acelor oameni, cari i-au primit în casă pentru a le dori viață îndelungată, ear' dacă tocmai se întemplieră că nu peste tot locul sunt primiți cu aceeași bunăvoie, ei tot nu se supără, ci se bucură și cu cea mai mică cinste ce li-se face, măngăindu-se cu aceea, că dacă la acest Crăciun n'au avut noroc să căștige căt au voit, apoi va da D-zeu de la cel viitor le va merge mai bine, căci, har Domnului, dar' Crăciunul în fiecare an cade odată.

Cu totul altcum judecă însă omul mai în vîrstă, omul cu familie, asupra acestei zile de bucurie și veselie. E ușor să te cugeta la ele, dar' trebuie să te gândești înainte de toate și la împregăriile în cari te află, la nevoile și grijile cari te apasă. La mulți, ba putem zice că la partea cea mai mare dintre noi, inima le e plină de suspine și amărăciune, știind că Crăciunul se apropie, și ei săraci fiind, nu numai că

nu le stă în putință să face vre-o bucurie copiilor lor iubiți, dar' abia că au doar' ce să mânânce, ca să nu peară de foame. Dar' se măngăie și ei cu aceea, că așa li-a fost data dela D-zeu, și tari în credință îndreaptă rugăciuni ferbinți la cel atotputernic, ca barem pe copiii lor, să-i învrednicească de o soartă mai bună.

Poporul nostru, trebuie să serbeze și el ziua Crăciunului, nu însă ca copiii, ci ca oameni deștepți și cugetători. Putem avea dorințe aspiraționi, griji și multe nevoi, și prinț'o muncă serioasă putem aduce la îndeplinire multe, căci viața unui popor, nu e de asemenea cu viața unui om. Cumpătul trebuie să fie în toate, căci cu timpul se fac multe. Foarte bine știm, că poporul nostru poate sărbăta anul acesta cu oare-care bucurie Crăciunul, și să mulțumească lui D-zeu, că ne are de grije, și ne stă întrajutor ca să putem progresă din an în an. Mulțumită cerului, că națiunea noastră mai are încă mulți bărbăți luminați, energici și sinceri, cari în adevăr luptă și jertfesc chiar pentru binele poporului.

Fiecare om, zice un proverb german, e meșterul norocului seu, care va să zică că acel om, fie el un singur individ, sau un popor întreg, dacă are o inimă sinceră și un cap puțin mai luminat, judecă, chibzuese, raționează, muncește, asudă și atinge idealul seu.

Români nu suntem tocmai din acei oameni superstițioși și fanatici, cari să credem într'un *noroc*, care poate din întâmplare să cadă la un om, sau la un popor; adeca să lucreze, să răse muncească și să răse nici o judecată să aștepte că să-i vie de-a gata toate ce-i trebuie pentru existența sa. Noi știm, că fiecare om trebuie să muncească și să se cugete la toate ceea-ce face, căci numai astfel poate exista și progresă.

Cu atât mai mult trebuie ca un popor să bage bine seama în toate acțiunile sale și să muncească din greu.

Aceia, cari sunt puși în fruntea poporului, și cărora li-să încredință soarta lui, trebuie să caute să-și împlină datoriile lor cu sfîrșenie, a lupta cu energie și cu toată forță necesară, pentru binele poporului și al terii întregi.

In lupta pentru existență, care am dus-o până acumă, și o vom duce și pe viitor, cu placere ne vom osteni. Și credem, că la această frumoasă luptă vor lua parte toți binevoitorii neamului nostru. Si aceasta odată întâmplată, putem zice cu mândrie, că ne-am împlinit datorința de adevărați reprezentanți ai poporului.

Din această luptă sinceră avem cel puțin dreptul să speră, că la anul, cu ajutorul lui D-zeu, vom sărbători Crăciunul mai vesel și cu inima mai plină de bucurie.

Ear' în aceste plăcute speranțe, dată-ne voe, iubiți cetitori, a Văzura din suflet petrecere bună de sfintele sărbători.

Alegere de Metropolit.

In ședința a treia a congresului național bisericesc electoral, care să ținut Sâmbătă la Sibiu, s'a ales de Metropolit al Românilor gr.-or., în locul reșopasului Miron Romanul, Prea Sfinții Sa dl episcop al Aradului Ioan Mețianu.

Eată pe scurt cum a decurs această ședință:

La orele 10 a. m. toți membrii ședinței se aflau deja în sală. Nu peste mult au sosit și Prea Sfinții Episcopi, ocupând P. S. S. Ioan Mețianu presidiul și deschizând ședința. După aceasta se trece la verificarea protocolului.

După verificare, P. S. Sa domnul Episcop Ioan Mețianu, fiindcă a fost luat în combinație la alegere, s'a retras din demnitatea

de comisar, ocupându-i locul Ilustritatea Sa dl Archimandrit și vicar arhiepiscopal Dr. Ilarion Pușcariu.

Ocupându-și nou alesul comisar locul, Prea Sfinții Episcopi s'au depărtat din sală.

Dl Dr. Ilarion Pușcariu arată în cuvinte alese, că mareul act trebuie să se săvîrșască cu toată sfîrșenia și că Ilustritatea Sa Incă-și va împlini cu sfîrșenie onorifica însărcinare.

După acestea roagă pe D-zeu să-i lumineze și să le ajute, ca în scaunul metropolitan să ridice o persoană, care cu demnitate să conducă biserică Românilor ortodoci din Transilvania și Ungaria.

Dl Mateiu Voileanu, notarul general al ședinței, cetește lista deputaților din archiepiscopie, din diecesa Caransebeș și Arad, apoi una generală. Presentă apoi două pachete de bilete, unul cu numele deputaților din archiepiscopie, celalalt cu al celor din diecese împreună.

La cetirea acestor liste se constată, că din archiepiscopie lipsește 1 (Dr. Iancu Mețianu), ear' alegerea unuia a fost nulificată (T. V. Ghiaja), prezenti 58. Dela Caransebeș au lipsit 3, și dela Arad 4, prezenti 53.

Pentru ca numărul deputaților din archiepiscopie să nu întreacă pe al celor din diecese, se purcede la sortare pentru restabilirea parității.

Punându-se ședulele în urnă, președintele scoate pe rînd 5 ședule. După aceasta se constată că fiind 106 votanți, majoritatea voturilor e 54, și apoi se trece la însași alegerea, adepă la votare.

Să facă o linie solemnă. Notarul general cetește căte un nume, ear' cel cetește să se și pună în urnă ședula de vot.

După ce s'au depus toate, președintele le numără și constată că consună cu numărul votanților.

Incepe apoi cetirea ședulelor. Toți așteptau cu nerăbdare rezultatul alegeriei. Primul vot e pentru P. S. Sa Episcopul Ioan Mețianu, al doilea pentru P. S. S. dl Episcop Nicolau Popea, apoi ear' Mețianu și ear' Popea, aproape alternativ.

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTEI”

Recunoștință din copilarie.

Era în ajunul Crăciunului; un cer posomorit acoperă pămîntul și par că avea să ningă, dar' fulgi învîrtindu-se cătva prin aer atingeau pămîntul și nu se mai cunoșteau.

Cugetele mele erau nehotărîte ca și timbul și o tristeță adâncă îmi strîngea inima. Stam lângă sobă cu capul plecat și în tâcerea unei reverii ascultam niște glasuri depărtate, care-mi vorbiau de satul meu natal, unde mi-am petrecut anii copilariei.

Fără de veste ușa se deschise și intră ca o săgeată amicul meu Alexandru.

— Scumpul meu, îmi zise el, am venit să-ți arăt o programă de petrecere, pe care am alcătuit-o mai adineaori. Vei vedea dacă am reușit. Ascultă.

Văzând că nu mă mișc, se plecă la gura sobei și mă privi drept în ochi.

— Ce ai? ești trist.

— Cam așa.

— Dar' care-i pricina?

— Nu vei înțelege.

— Mă crezi așa prost?

— Nu, amicul meu, dar' tu ești orășan și încă dintr-un oraș mare. Norul cam întunec-

cos care-mi apasă înima vine de departe, de peste vâi și dealuri brumoase, aducându-mi priveliști și emoții ce nu se pot înțelege de ori-cine, mai cu seamă dacă nu e teren.

— Teren sau nu, eu cred că o inimă trebuie să înțeleagă toate supărările unui amic ca să le poată împărtăși.

Găsii în aceste cuvinte un așa ton de imputare, încât eu cu iubire strîngem mâna amicului meu și-i cerui iertare.

— O săcruți atunci căteva din amintirile mele? îl întrebai.

— De ce nu, afară e un vînt întepător; la tine e bine. Dă cleștele să mai deșteptă tăciunii și poți începe.

— Sunt acum douăzeci de ani, era tot în ajunul Crăciunului, mama îmi zise de dimineață:

— Azi să fii cu minte, George, dacă vrei ca Moș-Crăciun să-lase și tie o tură când va trece.

Toată ziua am stat neclintit în casă și sara m'am culcat de vreme, de teamă să nu fac vr'o nebunie.

A doua zi când m'am deșteptat am găsit sub căpătai o tură mare, caldă, rumenă, cu un miros gustos de ouă și de brânză.

M'am frecat la ochi și dându-mă jos din pat am luat-o în brațe cu un fel de triumf.

— Ah! eată și tură.

O bucurie nespusă îmi cuprinse inima și aș fi voit să o arăt la toată lumea.

— Cum mai miroase! am strigat eu mama, care mă privia rîzând.

Am plecat cu tură de lângă pat și era căt p'aci să cad jos de greutate.

— Unde o duci? întrebă mama.

— Mă duc să o arăt Mariei.

Maria era o fată deșteaptă și harnică, care mă spăla și mă îmbrăcă dimineața și-mi făcea ziua chipuri de hârtie și bice.

Dar' ca să ajung în odaia ei, trebuie să ieș pe ușă din față și să trec prin curte.

M'am supărat pe ușă, căci cu tură în brațe îmi venia greu să o deschid, apoi am plecat grăbit. Mama nu mă perdea din ochi și făcea haz.

Ajungând în capul scării, văzui o fetiță stând înaintea casei și care venise să ceară de pomană. Avea pe ea o rochiță subțire cu dungi negre și o haină scurtă, ruptă în mai multe părți. O văzuse și acum cu ochii lacrimând de vîntul rece, tremurând și cu față albă și slabă.

Văzând că nu mă mișc, se duceam tură începând cu zimbească; eu stătui pe loc și o privii cu niște ochi mari, desorientat și mirat.

Maria se opri după ușă și mă pândea. După trecere de câteva minute, și ca o

concluziune a cugetărilor mele, deschise gura și o întrebai:

— Dar' tu n'ai tură?

— Nu, răspunse fetița surind din nou și privind cu postă la turta mea.

— Dar' de ce n'ai?

— Pentru că...

Plecă capul și o roșeață îi veni în față. Mă coborii încet pe scări, uitându-mă să văd dacă cineva mă urmăria.

Ii trântii apoi tură în brațe zicându-i:

— Na, 'ti-o dau tie, du-te să nu te vază mama.

Dar' mama mă văzuse și d'abia suii scăriile când eșind de după ușă mă ridică în brațe și mă acoperă de sărutări, pe ochi, pe față, pe gât. Biata mamă, plângea spunându-mă că lui D-zeu îi plac copiii cari au inimi miloase.

Catrina, căci așa se numia fata, veni de aci înainte în toate Sâmbetele la casa noastră și eu îi dădeam tot ce puteam strîng pentru dînsa în cursul săptămânei.

Aceasta dură mai multe luni. Intr-o Sâmbătă n'ao mai văzui. Atunci m'a cuprins o măchiniere. Părea că-mi vin lacrimi în ochi și în ciuda mea mă hotărășii să nu-i mai dau nimic. Dar' uitându-mă la bucătăile de zăhar și prăjiturii cu cari nu știam ce să fac,

26 Dec. v. 1898 (7 Ian. n. 1899)

Mai la urmă, înse să numele Episcopului Mețianu a început a fi cunoscut tot mai des. Mețianu 15, Popea 10, Mețianu 34, Popea 21, Mețianu 45, Popea 30, Mețianu 54, adeca majoritatea; sala atunci a răsunat de repește strigăt de »să trăească!«, Popea 39, și în urmă Mețianu 64, iar Popea 41 și un vot alb.

După aceasta președintele comisar Dr. Ilarion Pușcariu enunț solemn, că în virtutea prescriselor Statutului organic și în urma alegerii încheiate, P. S. S. dl Episcop al Aradului Ioan Mețianu a declarat de ales Archiepiscop și Metropolit al Românilor ortodoxi din Transilvania și Ungaria.

S'a ales apoi o comisie de 3, care a vestit pe nou alesul și l'a propus în mijlocul congresului.

Sosind nou alesul, a fost foarte viu aclamat și felicitat, în numele congresului, de dl comisar Dr. Il. Pușcariu.

P. S. S. dl Episcop Ioan Mețianu a mulțumit apoi congresului pentru încrederea ce-i dat, zicând următoarele:

„La auzul votului, prin care măritul congres m'a distins cu înaltă să încredere, ale gându-mă la cea mai înaltă demnitate a bisericii noastre, sufletul meu se înaltă la Dumnezeu, care a inspirat de sigur și acest vot al D-Voastre, și cuprins de simțul gratitudinii față de bunul Dumnezeu, mă întreb cu psalmistul: „Ce voi face eu Domnului Dumnezeului meu pentru atâta bunătate ce a făcut mie!“

Potruls de emoție răspunde sufletul meu, tot cu psalmistul: „Spune-voiu și voi vesti numele lui printre neamuri și popoare în toate zilele vieții mele!“

Cunoscând eu — continuă bătrânul prelat — și simțind greutatea sarcinii la care mă chemă să o port, aș avea cuvenit să mă substrag dela ea. Dar' cum tare cred cuvințelor dumnezeești, că „unde se vor aduna doi în numele meu, acolo sunt și eu, și ce vor cere dela mine da-le-voi lor“, consider acest vot ca votul bisericii, și votul bisericii ca voința lui Dumnezeu, dela împlinirea căreia nu mă pot retrage.

Cu mulțumită deci, cu toată resignația sa și toată încrederea în Dumnezeu primesc votul ce mi-lăi dat, și dacă el va primi și întărirea preainaltă, gata voi fi să lucru pentru biserica noastră în bună înțelegere cu fratele meu în Christos, Episcopul Nicolae Popa, în bună înțelegere cu venerabilii membri ai acestui și ai viitoarelor congrese, spre a justifica și prin fapte încrederea ce ați pus în mine. Deși am firma convingere, că ați fost conduși numai de interesele bisericești, vă rog să-mi păstrezi și pe viitor iubirea D-Voastre cum și eu vă voi păstra iubirea și stima mea, într-un mult an de conlucrare mănoasă spre binele bisericii, a poporului și a patriei noastre!“

După acest cuvenit acoperit de aplauze, Preasfințitul iarăși se retrage.

Toți Români cred, că în persoana nouă Metropolit, biserica ortodoxă română din

Transilvania și Ungaria și-a aflat pe adevăratul părinte.

Dorim și noi din suflet noului Metropolit viață îndelungată!

Actele privitoare la alegerea de Metropolit a P. S. S. Episcopului Ioan Mețian au fost asternute la guvern încă Duminecă, pentru a fi supuse M. S. Impărătului spre întărire.

Părerea unanimă e, că nu se va ivi nici o pedește, așa că în timp de o lună se va face și instalarea.

Ungaria fără — lege.

Starea rea în care a ajuns țara sub regimul lui Bánffy și de necrezut și nici că s'a mai pomenit o astfel de stare în vr'un stat din Europa.

Cu 1 Ianuarie n. 1899 Ungaria a devenit o țară fără lege, aceasta din cauza că nu s'a votat pe viitor nici barem vr'un budget provizoriu.

De present țara se cîrmue de un guvern, care nu are nici o împoternicire din partea factorului competent, a dietei.

In situația de astăzi, guvernul nu are nici un drept nici să cheltuească din banii țării, nici să încasseze din venitele ei.

Din acest motiv lumea se și întrebă, că mai plăti-va dare sau ba deoarece, după lege, nici un cetățean nu poate fi silit la aceasta, în urma relei stări în care a ajuns țara.

Ministrul de finanțe Lukács, a și lansat o îndrumare către toate oficiile de dare, că deocamdată să se sistene strîngerea dărilor pe calea execuției, până la un alt ordin. Aceasta de teamă, ca nu cumva cetățenii, când se vor duce sibiri ca să încasseze darea, să-i ieșe pe fugă, sătind cu toții că nefiind budgetul votat, n'au nici dreptul să le ceară dare.

Deoarece mai multe comune din Ungaria au protestat deja până acum plătirea dării.

Că vor mai dăinui încă aceste lucruri în această neferică țară, nu se știe, dar' e mai mult ca sigur, că tot mai tare se apropie de o prăbușire generală, după cum ei înșîi mărturisesc, căci, în urma urmelor, se află și printre ei unii, cari, acum, când au ajuns la marginea prăpastiei, văd că au alunecat pe ocale, de unde cu greu se vor mai putea reîntoarce. — Halal de ei!

Reuniunea femeilor rom. din Hunedoara.

Cu cât mai nepăsători stau unii domini în fața evenimentelor, cu atât mai mult interes arătat a tot ce e românesc, femeile române.

Căci văzând că poate să ajute o însorire a dinselor, și-au dat toată silință ca să constituie o reuniune, care cu ajutorul lui D-zeu ați și există, mai mult, azi ne împărtășește pe toți de binefacerile sale morale și materiale.

Laudă d-nei prezidente Amalia Dima, d-nei cassiere Maria Muntean, că și d-nele Maria Oprea, Sofia Stoichița și Amalia Buda, căci sub înțelepta conducere a domniei lor azi

mi-se muia inima din nou și uitându-mă pe fereastră îmi ziceam:

— Cum să nu vine!

Am așteptat zadarnic toată ziua. Seara eram săa de trist, încă n'am putut nici să mănușc.

Mama observă aceasta și întrebându-mă i-am spus pricina.

Am aflat atunci, că Catrina nu mai era căreșitoare. Tatăl seu moștenise o casă dela un unchiu într-un sat vecin. O vînduse și cu banii deschisese o crășmă. Pe fată o trimitea la școală.

Intr-o Duminecă întâlnii pe Catrina în drum, se ducea la biserică. Era curat îmbăcată, cu pantofi în picioare.

M'am opri și am privit-o uimit și mut. S'a opri și dînsa și părea că se bucură că m'a întâlnit ca să văd gătită. Nici dînsa nu zicea nimic. Mai apoi ca să nu mă supăr, veni și luându-mă mânile le strînse și-mi zise:

— Ce te uiți săa la mine?

Zicând acestea, mă luă de după gât și mă sărută pe obraz, apoi se dusă.

Această familiaritate mi-a turbat ideile. Am alergat ca o săgeată acasă și am spus mamei că Catrina mă sărută.

Mama îmi zise rîzând că Catrina era o fată bună și că a voit să-mi mulțumească precum și sătui dînsa.

Aproape în toate zilele o întâlnii daci încolo când se ducea la școală. Îi ieșiam

înainte și o întrebam de lecționi; eu învățam acasă.

După cățiva ani am fost trimis în liceu în străini. D'aci i-am scris adeseori și ea îmi răspundeau cum își petrece Duminecă.

Intorcându-mă odată în vacanță, am auzit că Catrina se mărită. Ea așteptase îndîns vacanțele, ca să fiu și eu la nunta ei.

A venit singură și mă rugat să merg la biserică și acasă. M'am dus, deoarece nu aveam nici un motiv ca să refuz.

Pe la sfîrșitul mesei, ea se sculă în găteală de mireasă, cu beteala pe cap, și intrând într-o cameră vecină se întoarse cu o turtă mare și rumenă.

Cealalți meseni s'au mirat de gustul ei, cum adeca după atâtea alte mâncări, să fie cu o turtă pentru copii, și încă s'o aducă ea singură.

Numai eu i-am înțeles intenționea și m'am întors cu un fel de discreție către dînsa.

Ea avea deja asupra-mi frumoșii sei ochi, iluminati de bucurie și recunoștință.

Un tablou al copilăriei mele mi-a trecut pe dinainte și lacrimi de înduioșare mi-au umplut ochii.

După un an, tot în vacanță, am plecat earăși în străinătate. M'am dus să-mi iau ziua bună dela Catrina și am sărutat-o în față bărbatului ei, care știa istoria cu turta.

In străinătate am început viața de student. Azi cu bani, măne fără nici o para-

»Reuniunea femeilor rom. gr.-or.« dispune de suma de 500 fl. plus că pe mai mulți copii săraci, lipsiti, și provede pe fiecare an cu îmbrăcăminte cele de lipsă.

Reuniunea susține un cor bisericesc, care, spre lauda conducerilor și a coriștilor, ridică mult nimbul serviciului nostru bisericesc.

Asemenea Reuniunea femeilor din pro-priile sale spese a colorit biserică gr.-or. și a restaurat-o din lăuntru.

Onoare vouă, bavelor femei române din Hunedoara.

E frumos să vezi cum își dan silința pentru înaintarea Reuniunii. Și cu drept cuvenit, la noi mai mult interes desvoală femeile față de trebile naționale, decât bărbatii lor.

Pe când »politicianii« nostri s'au prefăcut în »omul banului«, până atunci maicele noastre ne învață cum să ne conservăm limba, legea, și prin ele neamul.

Inainte pe calea apucată, bavelor Românce. Tradiționala virtute a femeii române se re-oglindă în voi.

Nu vă opriți la unii mici de suflet, mari în patimi.

Inlaturi cu șovătorii!

Alter-Ego.

Din suferințele noastre.

Domnule Redactor,

Scărbit de barbarul fapt îndeplinit în părțile noastre nu pot să nu dau publicitatea aceasta. Anume notarul din Poiana, numit Benedek, cu scriitorul seu, exfinanțul Fodor, acum în capul iernii se vede treaba pentru că se capete vre-o medalia milenară ori altceva, s'au pus să-si batjocorească în chipul cel mai barbar pe oamenii din notariatul lor, unde au ajuns ambii ca și musca căzută în ză.

Au adunat, vezi Doamne, pentru dare vitele mai multor oameni din Voia (cea tot de năzcaz), Porcura și Poiana și pe toți în compania a 2 gendarmi exfinanțul Fodor i-a pornit spre Geoagiu la târg în ziua de 28 Decembrie n. printr'un ger ca acesta, când bietele vite și în grăjd tremură de frig.

Si nu s'au îndestulit acești sbiri ca să zălogeașcă căte o vită dela om, ci ca batjocura să fie mai mare, dela unii au dus căte 2 boi, așa dela Belea Adam din Voia 2 boi, dela preoteasa deacolo 2 boi, dela Popa Simion din Porcura 2 boi etc., dela alții vaca cu vite cu tot, singura avere ce o aveau.

Astfel cu fală proastă și înjurând în mod cocișesc la oameni, au plecat la târg cale de aproape 40 klm. până la Geoagiu, dela comunei amintite.

Faptul ca atare, făcut cu dreptate și la timp nu s'ar putea impătuia, dar' făcut acum, trebuie să ne dăm seama dacă notarul Benedek cu prietenul seu, fostul finanț Fodor au purces legal? Oare legea să ierte aceea, ca în cap de iarnă, printr'un frig aşa de mare, să poarte ei oameni și vite de batjocură în aşa depărtare, căci vînzând vitele cu prețuri mici de abia își scot ei chieluțele ce și-le socotesc pentru zălogire, ear' bietul om rămâne tot cu darea pe capul său.

Am tras peste mine paltonul, ear' celelalte haine le-am arangiat bine pe la picioare. Aduceam genunchii spre bărbie, când auzii bătênd în ușă.

— Întră, strigai eu mirat, că cine va putea să vie la mine în ziua de Crăciun.

Ușa se deschise și intră un băiat din prăvălia corespondentului meu, care era băcan.

— Am luat astă dela postă pentru d-v., zise băiatul, punând pe-un scaun un pachet.

— Foarte bine.

Rămânând ear' singur, căutai să ghicească conținutul și providența aceluia pachet fără a-mi părăsi cuibul. Dar' înzadar mi-am bătut capul. Ne mai putând răbdă în fine am sărit din pat și am pus mâna pe el. Era o harti de carton înveluită cu câteva coale de harti galbenă și legată cu atâ rosie. Vrei să rup atâ cu degetele însă era foarte tare și frigul mă lua pe la spate. A trebuit să caut briceagul prin toate buzunarele. În sfîrșit desfăcui cutia și dădui peste un alt pachet; rupsei cu năzcaz învelitoarea acestuia și încă alte trei cu care era însărat misteriosul obiect.

Mai departe oare ei să nu știe că acum când bietul Român așteaptă sărbătorile Crăciunului, nu ar fi fost iertat ca să-i tulbere pacea și liniștea chiar astă mod? Dar' bine, dle Benedek și jupâne Fodor, ce ati făcut până acum de nu ati zălogit oamenii pentru dare, și nu ati dus la târg când era vremea mai bună nu așa frig, sau doară la voi pătratul al 4-lea se începe cu 28 Decembrie n., căci dacă dare pe anul acesta căutai, până acum de ce nu ati scos-o, și tocmai acum vă întuiați când și așa superiorii nu vă mai au grije, sfîrsindu-se anul.

Sau poate vă lipșit pe Crăciun ceva și ați voit ca pe această cale să vă umpleți traia goală? Rușine să vă fie că așa vă pricepeți chemarea și așa tractați pe bieții oameni cari vă dau traiul zilnic, plăindu-vă din sodoarea sa. Însă nu e destul atât. Faptul merită să ajungă și la urechile celor mai mari ai acestor doi compașii descrezăraji, dacă și acele nu vor fi surde. Drept aceea în numele celor batjocorați rog pe vă un stimat membru român al congregației, care se interesează de soartea celor năcăjiți, ca la timpul seu să facă și interpelare la vice-comitele în cauza aceasta, căci am dorit foarte mult să vedem, dacă faptul acesta se va aproba și deacolo.

Mai sunt în părțile noastre notari, unguri și aceia, cari încă vor avea restanță desulă de dare, dar' nici unul nu s'au demis la faptul celor doi frați de cruce amintiți.

Vă rog, stimăte dle Redactor, pentru publicarea acestora, pentru că se vădă cei ce se interesează de soartea noastră a poporului, suferințele ce le îndurăm tocmai acum când așteptăm și noi sfintele sărbători.

Unul din popor.

Perirea ta din tine Israile!

Câmpul-Pâni, la 5 Ian. n. 1899.

Potruls de durere adâncă susținească vin, stimate dle redactor, ați raporta despre rușinea nemărginitoră, care o a pătit cel mai crud cerc electoral românesc i

Copilul milostivirii.

Văzduhul se aprinde de un foc necunoscut, o lumină înfiorătoare a cuprins tot haosul și în ceruri se aud trompete.

E vorba de adunarea sfetnicilor în divan pentru crearea unei nove ființe.

La a treia poartă a cerului, încet și pacnic se întind covoare aurite. Fotoliuri splendide se aşeză pe de marginea covoarelor, ear' în mijloc, în trei fețe, se înalță scaun majestos..... E tronul regesc.

Ah! te ia groaza... iacă.... un heruvin cu aripi de foc de trei ori ocolește în sbor tronul, și apoi planează deasupra-i în abis. Din goarna-i aurită sună un imn duios. Se adună servii!... De jur împrejurul tronului depun stindarde, ear' peste el un ornament răpitor, și dispar...

Ce tacere grozavă! Inspăimântator!.. O lumină orbitoare se depune peste tron și din nimic, și de nimeni, se scrie într'un triunghi mai strălucitor, cu litere de foc: «Vreau să fac pe om».

Ca un nor vin serafimii cu șepte aripi, purtând lire răsunătoare. Se aşeză jalmic împrejurul tronului și trimbită glorie iubitului Rege, până în sferi neconoscute.

Tac... Heruvimul cu încocate aripi, deasupra tronului, sboară și un altul îi ia locul și, de sus din haos, întinzând goarna, chiamă pe îngerii atribuțiunilor și pe demnitarii imperiului la sfat comun.

E teribil!.. Se cutremură cerul. Scaunele sar din loc și se depărtează de tron!

O ceată de sfetnici venerabili se adună din unghurile imperiului. Un număr de demnitari se silesc să alerge mai repede către tronul solitar. Toți iau locuri după rang... Cetesc în triunghi, și tac.

Imbrăcat în mantie regească vine Imperatul cu pași domoli, având în dreapta pe Fiul, în urmă ceata puterilor purtând o condică sfântă, înainte Arhanghelii sunând din trompe, iar deasupra domniile, tînîndu-i pe cap o dia-demă de stele și luceferi. Păsește încet... Toți fac loc. Să îndreaptă către tron, ridică ornamentalul și şade.

Misterios!.. Sfetnicii se aştern spre rugăciune și cu glasuri dulci și umilite înalță un imn suav și din trimbiți îi însoțește Arhangelii. Serafimii cu ochi mulți cântă jalmic Te-Deum, și finesc cu o implorație înduioșătoare. Toți se ridică, și iau locul și apoi o tacere adâncă se făcă într'un haos și mai adânc.

Atotputernicul Rege se scoală de pe scaun și zice: «Vreau să fac pe om!.. Si șezu earăși.

In fund se aude un murmur și, un glas răgușit și sfîios sopti: »Cum?«?

Impăratul aude, se scoală și respunde: «După chipul și asemănarea mea». Si toți tac și meditează adânc propunerea.

In triunghi, de mâni nevăzute se scrie: «După chipul și asemănarea mea».

Se aude un sgomot; în fund e neliniște. Puțin, și un murmur groaznic, un crâșnit hirav și un blêstem înfiorător se întinse peste tot divanul... Doi heruvimi sboară pe deasupra capetelor și întinează maiestos un imn de atenție. Se face tacere...

Divinul Părinte ia în mâna condica sfântă să însemne opiniile sfetnicilor.

După rang se ridică Îngerul Drepătăii, sfetnicul favorit; merge la tribună și zice:

— «Nu-l crea, o! Doamne! Cât de nedrept va fi el cu frații săi, și cât de aspru și de barbar se va purta cu cei slabii!»

Apoi tăcut trece la loc; ear la tribună se sue Îngerul Păcii, demnitarul și sfetnicul iubit, și cu glas dulce zise:

— «Nu-l crea, o, Dumnezeule al Păcii, nu-l crea; că el va îngășa pămîntul cu sânge omenesc și cel dintâi născut din el va fi sugrumat de frațele său.»

Și, ca și când ar fi văzut, cum Cain omoară pe fratele său Abel, se întristeaază și dându-se jos se urcă copilul răsfățat al Dumnezei, Îngerul Adevărului, care pronunță maiestos:

— »Sanctuarul Tău, îl va pângări cu minciuni, chiar dacă îi vei pune chipul Tău pe fața lui!«.

Așa vorbiră Îngerii tuturor atribuțiunilor lui D-zeu, când Milostivirea, copilul, micuț și drăgălaș al Tatălui, păși către tron, căzu jos, îmbrățișă genuchii Părintelui și zise:

— »Creață-l oh! Tată, creață-l! Dă-i chipul tău și fă-l favoritul Bunătății și Milostivirii Tale. Dacă toți Trimisii Tăi se lapădă de el, eu voiu »să-i stau într-ajutor, să-i fiu totdeauna aproape, și greșalele lui să le îndrept spre bine. Tocmai că e slab, vreau să-i fac o inimă compătimitoare și să-i dispun a avea milă de cei slabii. Dacă el va rătaci dela Adevăr și Pace, dacă va desprețui Dreptatea și nu va considera Echitatea, atunci însuși consecințele rătăcirii și greșelilor lui îi vor face să fie bland și dulce și îl vor îmbunătăți drăgălaș.«

Dumnezeirea în trei fețe, Părintele cereșc, ascultă umila rugăciune a drăguțului copil și făcă pe om, o creatură coruptibilă, ușor amăgitoare; dar' care chiar în greșalele sale e un discipol, un copil și un favorit al Milostivirii; este fiul unei iubiri, care niciodată nu-l părăsește; ci vecinic îl face blăjin și milos.

Heruvimii și Serafimii, în glasuri de imne înalță mărire Atotputernicie. Sfetnicii și demnitarii se aştern jos spre încinăciune și din piepturi se înalță cântări de laudă. Arhanghelii îl prea măresc cu cântări veseli. Tatăl, Domnul Impăratiei, se ridică de pe scaun, îl binecuvintează și pleacă...

E tacere... dar' din nimic și de nimeni se scrie în jos de triunghiul într-un pătrat cu litere de foc:

»Adu-ți aminte, o omule! de originea ta, atunci când ești aspru și nedrept față de alții. Milostivirea te-a făcut. Ea e mama ta! Numai iubire, milă și îndurare îi-a oferit pieptul ei matern!!!»

(Satul.)

Noi și voi.

Suflați de vînt, bătuți de ploii,
Potop venita-ți peste noi,
Ca rătăciți, ca neam pribeg
Călcata-ți strămoșescul prag,
Să 'n casa noastră ați intrat,
Din pânea noastră ați mâncat
Să noi v'am îmbrăcat!

Să marea noastră bunătate
Ați răsplătit-o cu dreptate?
Nu! Cu sîla v'ati făcut stăpâni,
Să ne-ați luat pânea din mâni!
Să hainele de sérători,
Să v'ati făcut voi domnitori:
Ear' noi-rămas-am cerșitor!

Să oasele ni-se strivesc,
Să vinele abia svîncesc
Sub greumântul ce purtăm,
Ca vouă hrana să vă dăm!
Să martor ne-e Dumnezeu,
Că darea vi-o plătim din greu,
Ear' voi ne schingiuți mereu!

Să bieții moși rămân la plug;
Să-abia pot prinde boii 'n jug,
Să mamele la vatră plâng,
Suratele torc suspinând:
De jale după fi și frați,
Cari lasă câmpii sămănați
Să merg la oaste ca soldați!

Al nostru glas 'al nost cuvînt
La voi sunt toate pleavă 'n vînt.
Să ne rugăm nu ne lăsați, —
Să 'n sfântul nost altar intrați, —
Să legea ni-o disprețuți,
Să limba vreți să ni-o răpiți?...
O! voi venetici urgisiți!

Si când vedeti, că ne-adunăm:
De rele, seamă să ne dăm:
Voi după procurori strigați
Să cu gendarmii ne-alungați!
Ear' dacă mai și îndrăsnim
Pe la 'mpărat să ne jălbim:
In temnițe ne istovim!

Pe voi baroni vă ridicați,
Pe noi de tot ne despotați;
In dietă singuri stăpâniți,
Legi numai pentru voi croiți.
Din darea noastră vă nutriti
Si pe teatre cheltuiți:
Lăsându-ne de tot sleiți!

In larga lume voi strigați,
Că ne tractați ca frați pe frați!
Tu lume mare, vin' la noi,
Se vezi cum ne iau: car și boi,
Cojoc, și subă și buhai,
Si vitele și tot ce ai:
Până și coaja de malai!

Dar' bun e încă Dumnezeu
Ce ne-a finit cu brațul său,
El ne-a fi sprijinitor
Să 'n luptele din viitor!
Să voi să știți, că noi luptăm,
Să limba numai morți vi-o dăm!

Nicu Stejărel.

Răsbunarea dumnezească.

(Poesie în prosă).

E frig...

Pămîntul e acoperit de o manta albă de zăpadă, care lucește în intunecimea nopții.

Vîntul sueră groaznic. Arborii despotați de frunze, se înclină adânc către pămînt, ca și cum ar implora iertare dela zeul distrugător.

Ninge... Fulgii de zăpadă în zadar caută să acopere învelișurile caselor, ei sunt duși de vînt în toate direcțiunile.

In colțul unei străde, un copil în niște zdrențe, care abia îl acoperă corpul cel înghetează și prin cari vîntul pătrunde de toate părțile, așteaptă pe vr'un trecător întârziat, care să-l miluiască.

In depărtare se arată o umbră, care înaintează cu pași repezi în direcția băiatului.. Pe față acestuia lucește o rază de bucurie la vedere trecătorului care se apropia... De mai mult de un ceas aștepta acolo în zadar pe cineva, căruia să îi se facă milă de dânsul. Nimeni nu se ivise încă.

Străinul era deja dinaintea băiatului. Înșăsurat într'o manta călduroasă, cu gulerul ridicat, el trecă pe lângă dânsul fără a-i arunca o singură privire.

Era X*, un proprietar bogat care și risipa banii în plăceri și care se întorcea în momentul acela dela teatru.

Băiatul își luă înima în dinți și se apropie de dânsul. Cu ochii plini de lacrimi, tremurând din tot corpul, el întinse mâna-i îngheteată, murmurând cu o voce abia înțeleasă: »Fie-ți milă, Domnule, fie-ți milă de mama care zace bolnavă, și care n'a mâncat de trei zile...«

El nu putu să îngâne mai mult, plânsul îl podidi și începă să suspine.

— Pleacă de aici, strengarule, și zise bogatul proprietar, ridicând asupra-i bastonul pe care-l ținea în mână. Du-te de muncește și nu umbla haimana cerând de pomană.

Si, zicînd acestea, își urmă drumul fără nici o mustare de conștiință că lasă poate să piară de foame 2 ființe, pe care putea și pe care era datoria lui de om să le ajute. Își aprinse o țigără și-și urmă calea linistit, surând între dinți o arie pe care o auzise în aceea seară la teatru.

*

E frig...

Vîntul sueră groaznic înclinând arborii despotați de frunze către pămînt...

Toată lumea doarme... Bogatul ca și săracul se odihnește în brațele lui Morpheu, și, uitând ori-ce grije, gustă în comun din somnul cel dulce...

Liniștea nopții e întreruptă deodată...

Sunetele plângătoare ale clopotelor anunță o primejdie. Într'un moment toată lumea e în picioare. Strigătele de foc tocă răsună din

toate părțile. Mulțimea aleargă afară din case și se îmbulzește spre locul desastrului...

Ce privilește! Casa proprietarului X* era cuprinsă de flăcări. Focul se întindea mereu, luminând, cu o roșeață spăimântătoare, întunericul nopții. Vîntul suflă neîncetat și întinde tot mai mult focul. Casa toată e în flăcări... Nu mai e nici o scăpare.. Pompierii, ajunși la locul incendiului, se ocupă cu scăparea caselor alăturate...

O troznitură grozavă se aude însoțită de un fum înăbușitor.. Acoperișul a căzut... Tipetele multimii își sfășie inima...

In mijlocul învălmășelei, un om, cu capul gol, cu privirea rătăcită, scoate niște tipete îngrozoitoare, atrăgând asupra-i atențunea tuturor... Este proprietarul X*, care întorcându-se dela teatru, răsturnase lampa din nebăgare de seamă și causase astfel perirea casei sale.

Peste câteva ceasuri, când focul este stins cu desăvîrsire, din frumoasa casă de mai înainte, nu mai rămaseră decât niște ruine. Ziduri, înegrite de fum, lemne arse, obiecte distruse, parte de incendiu, parte fiind aruncate prin ferestre spre a fi scăpate, se sfârmaseră, oglinzi și greamuri sparte, — iată ce ni-se prezintă înaintea ochilor.

E frig...

Zăpada acoperă ca o manta albă pămîntul cel înghetează...

Ninge... Zăpada se ridică mereu de fulgii ce se depun deasupra...

Nici un trecător nu se vede... Toată lumea stă la adăpostul frigului, îmbrățișând soba cea caldă... Niște gemete și suspine înăbușite intrerup tacerea nopții.. Un căsitor, mai mult despuiat, tremurând din tot corpul, pe jumătate adâncit în zăpadă, întinde o mână uscată, murmurând cu o voce abia înțeleasă, aceste vorbe, care se perd în vînt: »Fie-vă milă.. Nu mă lăsați să mor!.. Faceți pomană unui sărmăner căsitor!..

Era proprietarul X*, care ajunsese pe drumi în urma incendiului care îl distruse casa...

Răsbunarea dumnezească.

I. M. B.

COLINDE

(Extrase din broșura lui Andrei Bărsan, profesor).

In ostrovu mărilor
Mănăstirea domnilor.
Mănăstire dalbă, sfântă,
Sfânta slujbă cine-o cântă?
O cântă sfântu Ioan
Cu diaconul Stefan.
Dar' de-ascultat cine-ascultă?
Precesta cu fiu său.
Precesta dacă-auzia,
Grele lacrami că-i pica,
Grele sunt ca petrile
Si de mari ca merele;
Unde pică, se usca
Si nimic nu mai crește.
Si fiu din gură zice:
— Taci, măciuță, nu mai plâng!
— Cum n'ăs plâng și-ashi ofta,
Când văd la Pilat în curte
Trei meșteri și trei tâlhari
Cioplindu-ți cruce de brad!
— Lasă, maică, să cioplească,
Pe mini să mă răstignească,
Lumea să se măntuiască
Si tie să-ți mulțumească!

Ale cui îs ceste curji
Nalte, nalte, minunate
Si de soare luminat,
In lăuntru aurite,
In afară argintite?
In mijlocul curților
Tinsă-'i masa domnilor.
Masă mândră de mătasă.
Dar' pe masă ce se afă?
Un colac de grâu curat
Si vin roșu străcurat.
Dar' la masă cine săde?
La întâielea corn de masă
Sade bunul Dumnezeu.
La al doilea corn de masă
Sade Petru, frate-său,
La al treilea corn de masă
Sade Ioan, sfânt Ioan,
La al patrulea

Nici nu ninge, nici nu plouă.
Nici nu cade pic de rouă,
Easă aburi din pămînt,
Da nu's aburi, da nu's aburi,
Că's doi sfinți
Impodobiți,
De căută pe Dumnezeu,
Că de mult
L'or fi perduț,
Din postu Sân-Petrului
Pân' int' al Crăciunului.
Pe Dumnezeu mi'l găsia,
Domnul sfânt ce mi'-si făcea?
Punea ceru de pămînt.
Cum l'a pus și nu s'a prins.
Si l'a pus a doua oră,
Cum l'a pus și nu s'a prins.
Si l'a pus a treia oră,
Cum l'a pus, aşa s'a prins
Noi umblăm și colindăm
Si la găzăd o 'nchinăm.

Auzită dela un Țigan din Darta Făgărașului.

Colo'n jos și mai în jos,
Unde-i locu mai frumos,
Este-o dalbă mănăstire
Cu ușile jos pe mare.
Cu ferestre spre soare.
In lăuntru ce era?
Un copil ce tot plângerea.
Maică-sa din graiu grăia:
— Taci, copile, nu mai plâng,
Că mama tie și-o da
Două mere 'ntraurele,
Ca să te tot joci cu ele!
Fii tot nu înceta,
Ci plângerea, se tângua.
Maică-sa ear' și grăia:
— Taci, fiule nu mai plâng,
Că mama tie și-o da
Si cheile raiului,
Raiul sfânt să-l stăpânești
Si ceru să-l moștenești!

Sub umbrită la doi meri
Domnului, Dumnezeu,
Cine ca el se d'umbrește?
Isus Christos din cer prânzește.
— Haide, Petre, să prânzim!
— Eu n'am venit să prânzesc,
Ci-am vint să povestesc:
Iuda 'n raiu că s'o băgat,
Ce-o fost bun tot o luat,
Scăunel de judicie,
Bețigaș de otânje.
— Na-'ti tu Petre, biciul meu
Si te du pe cel părău
Tot troșnind și fulgerând.
Iuda doar' s'o spăimântare.
Ce-o fi bun tot mi-o lăsare,
Scăunel de judicie,
Bețigaș de otânje.
Castai ziua de Crăciun,
Noi umblăm s'o colindăm,
Frumos gazdei o 'nchinăm,
I-o 'nchinăm cu sănătate
Să trăiască, 'mbătrânească
Cu dalba de jupâneasă,
Cu doi coconași în brațel
Auzită dela un Țigan din Gherla.

Da voi sfinți mărunti
Ce mă d'ispiții?
Stiți voi, bine stiți
Că m'am coborât
La lină făntână,
Apă ca să beau.
Apă n'am băut
Că m'or d'apucat
Căni de Jidovi
Si m'or răstignit
Pe cruce de brad.
Piroane 'mi bătea,
Din tălpi și din pălmii
Sângeli 'mi crgea,
Ei mi'l sprijinea.
Din paharu d'amaru
Imi dedea să beau,
Eu nu vream să beau
Si jos mi'l vîrsam,
Tot mir mi'l făceam.
Si m'or d'apucat
Căni de Jidovi
Si m'or imbrăcat
Cămașe de urzici,
Căciulă de scaiu,
Brâu de măces.

Auzită dela niște Țigani din Satulung (Săcele).

URARE

Să fie de bine la mic și la mare
La toți căi se află într'astă adunare
Postesc sănătate la toți totdeauna
Dragoste întreagă și inimă bună.
Cine ce dorește ca să-i împlinească
Fără 'ntârziere pronia cerească!
Vivat să trăească toți căi sunt în casă!
Si se ospătează la această masă!

Legenda muștelului.

După-ce Dumnezeu a isprăvit de făcut
toate căte se văd și căte nu se văd, s'a îngrădit de rîndea lor.

Cea mai mare grija a purtat-o pentru
flori; căci pe ele le-a creat mai fragede și
mai plăpinde, decât toată zidirea. Lor a căutat
Creatorul să le aleagă locuințe potrivite,
ca să fie fericite.

El rîndui pe unele, cum este măghiranul
și altele, să crească în case, în oalele de flori
dela ferestri; pe altele, ca bănuței, rosetă,
crinul, să crească prin grădini; pe altele pe
malul rîulelor; pe altele prin păduri la umbra
copacilor...

Si toate florile s'au mulțumit cu locuința
ce le-a hotărît Creatorul; numai muștelul nu:
lui nu-i plăcu nici în casă, nici atară, nici
pe câmp, nici în pădure.

— Să crești prin păduri, grăi Creatorul!

— Nu-mi place nici prin ghivece și prin
grădini, mai răspunse muștelul; căci or veni
stăpânii și mi-or rupe florile, tocmai când
mi-o fi lumea mai dragă.

— Atunci să crești răspindit pe tot pămîntul,
porunci Dumnezeu.

Si peste tot pămîntul crește muștelul
de atunci.

Răbelul din anul 1866 cu Prusia.

Poesie poporala.

Lupta dela Josefstadt.

Iunie 28—29.

Frunză verde măghierat
La festung la Josefstadt
Ajunsere trupele
In douăzeci și optule
Unde steteră pe loc
Si 'ncepură-asi face foc
Să-și facă menage iute
Ca să plece mai nainte.
Menagea dacău gătat
Un shaptac mare-au surflat
Benedek venia călare
Toți strigau în gura mare:
Benedek ca să trăească
Trupa s'o comandălească!
Benedek din graiu grăia:
Ostășime draga mea:
Fii gata cu armele
Si cu toate treble
Apoi am plecat nainte
Ca pe Prais să-l putem prinde
Nu mult înse mai păsirăm
Cu Praisul ne și 'ntâlnirăm
Ne oprirăm dar' pe loc
Cu dușmanul să dăm foc
Praisul începu-a pușca
Feciorii noști a pica
Căsa dau cu tunurile
De se clăteau dealurile
Deci ca leii ne-am luptat
Până noaptea ne-apucat
Ba și noaptea-aici am fost
Incungurat de forpost
Până ce-a doua zi-am plecat
In mașirul regulat.
In douăzeci și nouălea
Praisul ear' spre noi venia
Potca eară-l aducea
Pe-o vreme, urită, rea,
Eram pe-un deal amărit
Praisul pe-un ses stelegit
Praisul, marele vrășmas
S'a fost tras lâng'un oraș
Si-a trecut printre pădure
Ca pe noi să ne 'ncungiure
Cănd Praisul stătu pe loc
Noi il primirăm cu foc
Noi eram pe deal în cale
Eară Praisul mai de vale
Si-un maior cu cal cu șea
Cătră noi acum zicea:
Stați feciori și nu ve dați
Ci ca voinici vă luptați
Dar' vedeti și vă 'ngrijiti
Si de moarte vă feriți!
Vai, înse-ai noști retera
Praisul după noi venia
Si când fugeam înapoia
Așa venia după noi
Dela Praisul gloanțele
Ca și vara ploile
Acum atât am fugit
Până toți ne-am obosit

Si-atât am tot alergat
Până mai nu am picat
Si când prin holde fugiam
Paie de ovăs sageam
Că eram toți însătați
Si de bătaie mâncăți
Noi fugeam cari 'ncătrău
Cum fug cerbi când li rău
Până ce 'n virful dealului
Comandantul Praisului
Lovit de un glonț a picat
Si bătaie a 'ncetă
Eară când tuse de cu seară
Intr'un lagăr ne-așezără
Si puțin am odichnit
Ca un vis iutea-a venit
Eară de nou să plecăm
Si 'napoi să reterăm
Deloc dar' am și pornit
Toată noaptea-am mărsulit
Căt dimineața-am ajuns
Unde stătea Praisul ascuns
Unde ne-am oprit pe loc
Si ne mai gătam de-un foc
Bine înse n'am măncat
Eară la drum am plecat
Si-am ajuns toți osteniți
Până mai la Chenigreți
Cănd aicia ne-am aflat
In lagăr ne-am așezat
Eară prin treizeci și-unulea
Nimeni nimic nu știa
Acum luna s'a sfîrșit
Si-altă lună s'a ivit.

Lupta dela Königgrätz.

Iulie 3.

Dar' prin Iuliu-al treilea,
Un maior din graiu grăia:
Sus fecioril și vă 'mbrăcați:
De bătaie vă gătați,
Si acum carne-ți căpăta,
Si-ți măncă, vi-ți ospăta.
Carnea abea s'a încălzit,
Iute un raport ne-a sosit:
Armele! și vă 'mbrăcați,
Carnea din căldări luăți,
Că-a venit un avis iute,
Să mai mergem înainte.
Deci de aicea ne-am luat,
Spre-o pădure am plecat,
Cănd ai nostri la un deal sueau,
Trimbitele-amar ziceau,
Căt găndeai că lumea pere,
De năcazuri și de jele,
Si căte-un tun sloboziau,
Si cu bandele ziceau,
Tot ziceau și nu 'nceta,
Să aibă curagiul trupa.
Acum Praisul ne 'ntâlneste,
Armele spre noi fiștește,
Noi și 'ncepem a pușca,
Eară Praisul a vîna,
Cădeau toți ca frunzele,
Mai din toate laturile,
Si când cu tunurile da,
Să pe jos se tăvălea,
Tot ca vara earba,
Cănd o tăie coasa,
Toiet mare, foc și vînt,
Si 'ncalceală pe pămînt,
Toți strigau cu-a lor cuvinte:
Inainte! Inainte!

Deci 'nainte-am alergat,
Si am pușcat neîncetat,
Si am ținut tot furt la toc,
Până am ajuns la mijloc,
La mijlocu păduri,
Unde erau Plenchiiri,
Plenchiiri de-a Praisului,
Ca voinicii codrului.
Si când cu ei ne luptam,
Mai că nici un tist n'aveam,
Totuși din păduri i-am scos,
Căt ei înapoia s'o 'ntors,
Ci tot găndeam că nu-e bine,
Ştiam că armata lor vine,
Ea venea de cătră stânga,
Cătă frunză, cătă earbă.
Cănd pe-un deal înse-am esit,
Un căpitân ne-a sosit,
Care din graiu ne grăia:
Unde-i călăria mea?
Călăria i-să dat,
Si el pe ea s'a urcat,
Si-apoi din graiu mai grăia?
Ascultați comanda mea!
Acum privirăm spre stânga,
Si văzurăm toată trupa,
Toată trupa Praisului,
Tot ca frunza bradului.
Iute dară ne-am luat,
Si 'n pădure ne-am băgat,
Si-am ținut tot spre dreapta,
Doar așa că vom scăpa,
Înse noi ce să scăpăm?
Că 'n mai rău loc ne bagăm,
Că-am ajuns chiar într'un loc,
Pentru noi fără noroc,
Unde-atâta ne-am luptat,
Până mai toți am picat.

Vail pădurea-a fost grea foarte,
Si 'n ea a fost grozava moarte,

Căt ori în cătrău umblam,

De pe om, pe om călcam,

Si ori în cătrău ne suceam,

Tot răniți, tot morți vedeam,

Până 'n urmă ce-am scăpat,

De 'n tăieturi am intrat.

Cănd eram prin tăieturi,

Auziam tot pușcături,

Prusii după noi pușcau,

Si feciorii aşa picau,

Ca și toamna frunza,

Cănd o ajunge bruma.

Dar' când și de-aci-am scăpat,

La un deal am apucat,

Cănd pe deal în sus fugeam,

Alta nu mai auziam

Fără numai aii și vail

De amar și de chinzai,

Mii erau cei tăvăliți,

Mii pușcați și mii răniți,

Si mulți ostași se-auxia,

Bălătemadu-și maiclea,

Până ce i-au făcut în lume,

De năcas și de minune.

Eară când fuse cătră seară,

Umbrele cănd s'așezără,

Cănd de totul am scăpat,

Si pe-un ses ne-am așezat,

Din al nostr regiment tot,

Mai trăiau vr'o sută opt,

Desi erau mai nainte,

La vr'o miile șase sute.

Dar' un maior, ce-a rămas,

Spre mai mare al nostr năcas,

Si-aici încă ne-amărea,

Că el din graiu ne grăia:

Stați ai mei feciori pe loc,

Să mai ținem încă-un foc.

Dar feciorii încă-i grăia:

Nu văzuți că toți periră?

Noi foc mai mult nu ținem,

Ci cu toții ne retragem,

Că de nu și noi picăm.

Maiorul a 'ncremenit,

Si pe noi ne-a slobozit:

Reterați dar' nu zic ba,

Care-ți mai putea scăpa!

Noi prindem a retera,

Si spre Elba a nainta,

Dar' când sosirăm la apă,

Trupa vine laolaltă,

Călăreții dinapoi,

Cu Praisul tineau răsboi,

Toți eram acum la pod,

Unde stăterăm pe loc,

Imbulzeala era mare,

Vrea să scape fiecare,

Dar' pe pod toți nu 'ncăpeau

Mulți și prin apă treceau,

Mulți notără și eșiră,

Cei mai mulți înse periră,

Ba și tunuri au picat,

Că și podul s'a sfîrmărat.

Cățiva înse, ce scăpară,

Spre festung înaintară,

Spre festungul Josefstadt,

Intre cari și eu-am scăpat,

usurelul lor principal, prim-pretorul Fodor din Orăștie.

Între micii nostri funcționari administrativi înțeleg pe acei șepte notărășei români, cari acum de prima-oară s-au angajat să seducă poporul pe povîrnișul corupției, de altcum modern în alte părți ale țării.

Este și la loc și prilejul binevenit a le trage luarea aminte la tristele urmări, cari azi-mâne să vor descărca asupra lor și atunci vail cum unul și altul va trage loviturile amare. Aceasta este și o urmare naturală, pentru că seducerea de azi-mâne o pot alegețorii apli- ca chiar contra lor. Si sprigin ca păr în palmă.

Să-și însemne bine, cu deosebire acei doi notărășei, cari au căzut ca musca în zăr în postul lor care-l ocupă.

Pentru acum numai atâtă pe seama dinișilor și a șefului lor. Dacă însă doresc să luptă contra »Revistei«, după cum s-a lăudat unul și altul ieri în Romos, apoi le promitem, că datori nu le vom rămâne nici cu o para chioară.

Inteligința din Orăștie și jur a candidat la cele cinci locuri pe: Dr. Aurel Muntean, avocat în Orăștie, Nicolau Suciu, preot gr.-or. în Balomir, Ioan Vaidean, preot gr.-cat. în Romos, Dr. Aurel G. Vlad, candidat de avocat în Hațeg și Adam Teodor, preot gr.-or. în Turda. În acest înțeles a și recercat pe tovarășii de un principiu a purcede la alegere.

Resultatul aceleia însă este, că a reușit numai Dr. Aurel Muntean și Dr. Aurel G. Vlad. Ear' din partea lor, a administrației, Fodor Gyula, prim-pretor în Orăștie, Markup Ferenc, conducătorul fabricii de fer reg. din Cugir și notarul Procopie Herlea. tot din Cugir.

Alegețorii români, cu a căror concurs au fost aleși, pe viitor să se adreseze în afacerile lor de însemnatate, când aceleia sunt puse la ordinea zilei în congregație, la cei din urmă numiți reprezentanți, că apoi halal de reușită. Să zice că sunt și martori oculari, că un notar, și încă Român, ar fi schimbat din puteri la sedule de votisare în fața comisiile electorale. Ar trebui eventualele tăărdelegi descooperite și atacate prin recurs.

Conducătorii naturali ai poporului, preoții și învățătorii, trebuie să fie cu toții la înălțimea chemării lor și a bună-seamă că lupii nu intră în stau. Așa însă cu drept putem striga azi în ajunul Crăciunului: *Perirea ta din tine Israile.*

Riport.

Din diecesa gr.-cat. română a Lugojului.

Adunarea generală a învățătorilor din Bănat.

— Raport special —

Pe teritorul supranumitei dieceze, se constituie pe la anii 1887—8, două Reuniuni învățătoarești cu misiunea de a înainta cultura poporului prin ridicarea școalei poporale — primo loco a învățătorului, la acel nivel științific, ce-i compete după chemarea sa sublimă. Una în părțile bănățene, alta în părțile ardelenie ale diecesei. În fiecare an consecutiv dela constituirea lor începând și-au ținut aceste Reuniuni adunările lor generale în câte un punct mai marcant al diecesei. În estan Reuniunea învățătorilor din Bănat și-a ținut adunarea generală (a XI.) în Lugoj la 13 și 14 Noemvrie st. n.

Despre mersul și rostul acelei adunări generale, care a fost una dintre cele mai bine conduse și reușite, aflu de lipsă a însemna următoarele.

Comitetul arangiator.

Dl George Popovici, protopopul Lugojului și dl Mihai Jivanca, cleric absolut și cancelist diecesan, ca membri în comitetul de primire și închiriere, nu au crujat nici o osteneală pentru de-a se îngrijii, ca toți membrii săi să adunare să fie primiți și întâmpinați cu căldură, conduși fiind apoi la cărtirile puse la dispoziție cu multă afabilitate de către Ilustrii membri ai Veneratului Capitul diecesan, precum și din partea demnei inteligențe române din Lugoj.

Serviciul divin.

Atât Duminecă în 13 cât și Luni în 14 Noemvrie dimineața s-a celebrat în biserică catedrală serviciul divin festiv, la care s-au prezentat în coroane toți membrii prezenți ai Reuniunii. Mulți dintre învățători au luat parte activă și la cântări, cântând cu multă dibacie și excelând între alții domnii Avram Nedea, Ioan Begdan și George Căiman. Răspunsurile liturgice le-a executat cu precisiune corul elevilor dela școală elementară gr.-cat. română din loc, sub conducerea lui Vasiliu Zsivanca, cantor catedral.

Oaspeții adunării.

Ca dovadă despre viu interes și importanță, ce se dă chestiunilor școlare, au servit numărătorii oaspeți, cari au grăbit să onoreze adunarea generală cu prezența lor și anume: Ilustrissimul Domn Episcop diecesan Dr.

Demetru Radu, Patronul Reuniunii, Ilustrissimul Domn Canonice Preposit Stefan Moldovan, Reverendismul Domn Canonice Beniamin Densușan, M. O. D. protopop Georgiu Popovici, Spectabilii domni Nicolau Faragó, subinspector reg. de școale, Coriolan Bredican și Dr. Isidor Pop, avocații, Dr. Iacob Maior, medic districtual, Stimații domni Stefan Tarina, Inv. în Păcinești și notarul I. al Reuniunii surori din ținutul Hategului, Ioan Vidu și Constantin Liuba, învățători gr.-or. în Lugoj și a.

Sedintă I.

Duminică la orele 10^{1/2} a. m. întrunindu-se membrii Reuniunii în număr aproape complet în spațiosul saloan al caselor proto-popești gr.-cat. din loc, în frunte cu meritul și neobositul președinte Ioan Boroș, canonice și secretar episcopal în Lugoj, după puțină așteptare sosește între vîi și nesfîrșite urale de »să trăiască« Ilustritatea Sa Archierul Dr. Demetru Radu, Patronul Reuniunii. Președintele Reuniunii prin o scurtă, dar bine simțită vorbire exprimând omagile fără membrai adunați îl roagă pentru achiziție binecuvântare și deschiderea adunării generale. Ilustritatea Sa ocupând locul preșidual, în termeni foarte călduroși rostește o vorbire pătrunzătoare, prin care arată deodată și aberațiunile aceleia, întrucât pedagogii moderni au nescotit sublima misiune și sf. biserici, întru creșterea tinerilor mlădițe, voind a eschide din școală principiile religiei creștine, astfel că școala, această sică a bisericii, să nu mai fie condusă după învățările profesante de sf. maică biserică, de unde urmează și aceea, că să practică numai instrucția fără educație. Circe din mitologia Grecilor prin varga-i magică prefăcea pe oameni în viață, sfânta biserică e acea vargă magică, care preface din viață, oameni. Pune la inimă învățătorilor, să stăruască și crește și lumina tineretului nostru la umbra sf. bisericii, păzind cu scumpătate credința erexită dela strămoși.

După ce dorind adunării generale cele mai mănoase rezultate, declară adunarea generală de deschisă. Foarte animoase urale de »să trăiască« au răsunat din nou. (Va urma)

NOUTĂȚI

Dar bisericesc. Basați pe cuvintele sf. Scripturi: »Adunați-vă comoară în ceruri, pe care furii nu o fură și moliiile nu o rodă«, membrii comitetului parochial din comuna Bucium, tractul Orăștiei, au cumpărat ca dar de ziua Nașterii Domnului pe seama bisericii noastre din Bucium mineele de peste an, constătoare din 12 volume. Între acești binefăcători se disting epipropii Vasile Ciotoran și Ilisie Olariu, precum și primarul Ioan Ivanescu dimpreună cu parochienii Nicolae și Petrița Olariu, la a căror stăruință biserica din comuna noastră a ajuns la o stare înfloritoare, contribuind la bunăstarea și podoaba ei. Așa epipropul Vasile Ciotoran nainte de asta a cumpărat un clopot cu 140 fl., o evanghelie frumos legată cu 12 fl. Tot acestia au împodobit biserica cu vestimente și alte lucruri frumoase. Laudă vouă, evlavioșilor cresțini, faptele voastre vor rămâne neșterse în cer. Ear' voi ceialaltă Români, urmăți-le acestora, căci numai prin alipirea lângă mama biserică vom mai putea exista ca popor român în aceste vremuri de grea încercare pentru noi Români. Bucium, la 19 Dec. 1898.

Ioan Olariu, paroch gr.-ort.

Fundația Andrei Șaguna. Dl protopop al Cojocnei, Teodor Ceorte, a pus temelii la o fundație, care se va numi »Fundația Andrei Șaguna«. Din această fundație se vor ajuta școlarii săraci și învățătorii meseriași din Turda și jur. Această faptă merită toată laudă.

DI Nicolau Bolboaca, paroch și administrator protopopesc în Petroman, a fost numit paroch și administrator protopopesc în Vermeș și totodată și asesor consistorial.

N'a avut multă fericire! Krivány, cel care a defraudat 250.000 fl. dela cassa orfană din Arad și s-a făcut apoi nevezut, crezând că și-a putea petrece în desfrâneri vieță, n'a avut multă fericire de acei bani, deoarece a fost prins Sâmbăta trecută în Viena. Să nu se credă însă, că doar s-au mai aflat și bani la dînsul, nici o para chioară, ba chiar și hainele îi erau sdrenjuoase. Eată cum a fost prins acest pungaș: După ce a umblat prin Italia, prin Germania etc., de sine înțeles că sub nume fals, a venit la Viena, căci avea el acolo un neguțător, la care își comandase, încă pe timpul când era lângă oala cu carne, albituri de 500 fl., pentru că să le reclame. Neguțătorul în ziua primă n'a voit să i-le dea, ci i-a zis să meargă și a trimis pe un expres după ele. Neguțătorul însă încă a făcut atât de bine, că a înștiințat poliția despre aceasta, și când expresul a ieșit dela neguțător cu albiturile, polițistii l'au urmărit. El s'a dus cu ele și le-a zălogit pe 45 fl., și a plecat apoi spre hotelul unde se afla Krivány, dar deodată cu el au sosit și polițistii și l'au detinut. Vesta aceasta s'a lățit ca fulgerul în toată țara, și căpitanul poliției din Arad a și plecat la Viena pentru a escorta la Arad. Mai știi, se poate că amicii lui, cu care a benzchetuit, să dea vr'un banchet în onoarea lui, de bucurie că l'au revăzut. Noi aşteptăm să-i cunoaștem răspăata.

două zi. Mâne zi Krivány a și trimis pe un expres după ele. Neguțătorul însă încă a făcut atât de bine, că a înștiințat poliția despre aceasta, și când expresul a ieșit dela neguțător cu albiturile, polițistii l'au urmărit. El s'a dus cu ele și le-a zălogit pe 45 fl., și a plecat apoi spre hotelul unde se afla Krivány, dar deodată cu el au sosit și polițistii și l'au detinut. Vesta aceasta s'a lățit ca fulgerul în toată țara, și căpitanul poliției din Arad a și plecat la Viena pentru a escorta la Arad. Mai știi, se poate că amicii lui, cu care a benzhetuit, să dea vr'un banchet în onoarea lui, de bucurie că l'au revăzut. Noi aşteptăm să-i cunoaștem răspăata.

Concert. Corul bisericii rom. gr.-or. din Deva arangiază Sâmbăta, în 2 Ian. n. un Concert. Programa în nrul viitor.

* * *

Săciul la postă. Marți după ameza, pe la 5 ore, se duce un biet Săciul la postă din loc, ca să pună niște bani. Oficialul poste, după regulile ce le are, n'a voit să mai primească baniii Săciului, spunându-i că după 5 ore nu se mai primește bani. Săciul îndreptnic de fire, după cum sunt toți, nu s'a mulțumit cu atâtă, ci crezând că oficialul pentru aceea nu-i primește bani, fiindcă nu știe că și el e Ungur, basat pe aceea, că doar lor toate trebuie să li-se facă pe vole, a aruncat o privire aspră asupra oficialului, și bătându-se cu pumnii în piept și zis: Hăt én magyar vagyok! (doar eu sunt Ungur și încă Săciul vezi Doamne). Magyar nem! magyar, nem lehet, i-a răspuns oficialul. Adeacă Ungur ne Ungur nu se poate! și a trebuit Săciul nostru să rămână cu bani până astăzi. Nu cumva a crezut acest Săciu, că doar și la miezul nopții trebuie să-i primească bani lui? Nu-i dreptate nu-i, nici pentru Săciu.

Petrecere. Corpul învățătoresc din Săliște, arangiază Sâmbăta, în 26 Dec. v. a. c., a două zi de Crăciun, în sala festivă a școlei de-acolo o producție teatrală împreună cu cântări. Venitul curat este destinat »Fondului bibliotecii școlare«.

Concert împreună cu declamare și teatru se va aranja de cără corpul învățătoresc din Șibot, Duminecă, în 27 Decembrie st. v. 1898 (a treia zi de Crăciun) în edificiu școlar. Venitul curat este destinat pentru sporirea bibliotecii școlare.

TREBURI ORAȘENEȘTI

Sedintă dela 4 Ianuarie a reprezentanței orașului Orăștie.

La 4 l. c. st. n. s'a ținut ședința reprezentanței orașenești, cu care prilej primarul sălătă în cuvinte bine alese pe reprezentanți de an nou și se roagă, în aceste vremuri grele, ca membrii să-i dea și pe viitor sprijinul de lipsă pentru rezolvarea afacerilor orașului ca până acum.

Raportul comisiei despre afacerea cu introducerea luminatului electric și propunerea magistratului și comitetului permanent se primește, ca elaboratul să se dea spre opinare comisiunii juridice cu scop de a se constata cări sunt obiectele de instalare, a căror spese va avea a le suporta orașul conform unui articol din contract.

Aceasta pentru că spesele preliminate sunt cu 3000 fl. mai mari decât se proiectaseră la început.

Se exmit membrii de comunitate Gustav Wagner și Sukey Ferenc pentru compunerea listei pe seama juriștilor pro 1899.

Licitarea aducerii lemnelor din pădure pe seama școlilor și cancelărilor precum și ducerii gunoiului din strădele orașului se aplacidează.

Locul orașenește delă abatoriu (belitoare) în extensione de 4 și jumătate jugăre se exarcădează lui Ioan Dobre, pentru de a produce zarzavaturi cu arăndă anuală de 180 fl. v. a.

Alegerea reprezentanții orașenești săcătă la 30 Dec. a. t. st. n. se ia la cunoștință și în comisia verificătoare, fiind alegerea atacată cu recurs, se exmit Laurian Bercian și Carl Antoni, având a denumi și vice-comitele doi, membri și pe președinte.

POSTA REDACȚIEI.

Tuturor cetățenilor și colaboratorilor nostri
Serbători vesele și fericite!

Abonamentul nr. 537. Portretele cari ni-le ceri, nu le avem, dar se vor face pe rind.

Dlui C. R. în Köröspalva. Număr de probă ti-să trimit. Pentru catalog de cărți adresă-te la libraria „Tipografia“ în Sibiu.

VICU. Sosită prea târziu. În cel viitor sigur.

Invitare de abonament.

Cu începere din 1 Ianuarie st. v. se deschide nou abonament la

,Revista Orăștiei».

Toți acei prea onorați domni, cari doresc să aboneze această foaie, sunt rugați a grăbi cu trimiterea abonamentului, pentru a li-se putea expeda regulat foaia.

„Revista Orăștiei“, precum în trecut, așa și în viitor, este menită a apăra atât interesele Românilor din comitat, cât și pe cele ale fraților noștri din alte părți, și a tinea pe onor, cetățenii în curent cu toate lucrurile ce se petrec în și afară de această țară, până în cele mai îndepărtate părți ale lumii.

Fiind „Revista Orăștiei“ singura foaie românească în acest mare comitat, cu 250.000 locuitori români, s'ar cuveni, ba se chiar impune, așa zicând, fiecarui Român iubitor de neam care știe cetățenii și scrie, ca să aboneze această foaie, dându-i sprijinul seu, ca astfel și ea să poată îndeplini corăspunde chemării pentru care este înființată. Din aceste 250.000 Români din comitat, cel puțin 2% ar trebui să o aboneze. Un lucru acesta, care, asemenea în lărgă altele străine, tot de acest fel, este foarte mic.

Vremile, prin cari de prezent străbătem cu toți, sunt atât de grele pentru noi toți, încât, dacă nu vom sta cu ochii în patru și nu vom vegheia, ca să fim gata, în tot momentul, a da piept cu loviturile ce se îndreaptă asupra noastră din partea asupratorilor noștri, atunci, cu durere trebuie să constatăm, că se va împlini proverbul care zice: »Perirea ta din tine, Israile!«</p

EXTRAS

din publicația ministrului reg. ung. de finanțe cu privire la schimbarea contribuției (dării) da spirt, zăhar și bere începând dela 1 Ianuarie 1899.

Darea de până acum după vînzarea de spirt, accusul de zăhar și de bere cu 31 Decembrie 1898 înceată; prin urmare cu începutul dela 1 Ianuarie 1899 aducerea acelora în comune deschise (sate) și vînzarea lor trebue insinuate la acela, care este îndreptățit cu aducere (comuna sau arăndator) și acolo să și plătește.

Tot cu 31 Decembrie 1898 înceată dispozițiile art. de lege XXXVI. din anul 1890, prin care nu era permis a aduce din o comună (cerc) în alta spirtoase.

In locul dărilor stăsește intră în vigoare cu începere dela 1 Ianuarie 1899, dări nove.

După cantități mai mici aduse dela fabrica de spirt, de zăhar și de bere să plătește (să detrage dare totdeauna acolo; prin urmare aceia, cari aduc articoli de acestia de pe teritorul Ungariei în măsuri mai mici sau cari procură articoli numiți din prăvălii sau alte magazii, când procură și primesc articoli nu sunt datori a solvi dare, pentru că aceea o au solvit deja fabricantul sau neguțătorul respectiv.

Toate prescrișele cari trebuie urmate și cunoscute din partea publicului întreprinzător și mai vîrtoș producătorilor sunt cuprinse în art. de lege XVI. și XVII. din anul 1898 și în instrucțiunile referitoare la dări nove cari se află de vînzare și se pot procura dela editura legilor țării (Budapestă IV. kerület Molnár-utcza Nr. 26) și anume pentru darea de spirt cu 60 cr., pentru accusul de zăhar cu 50 cr. și pentru darea de consum a berii cu 60 cr.

Aceste se recomandă cu deosebire proprietarilor de căldări pentru fert de vinars în mic.

FEL DE FEL

Intre mamă și copil.

- De ce plângi, scumpule?
- Ei, pentru că am căzut ieri și m'am lovit la genunchi.
- Apoi ce-i asta, ai căzut ieri și plângi astăzi.
- Da. Ai vrea să fi plâns ieri când nu erai acasă și nu mă puteai vedea.

Hotel „Transsylvania“ în Orăștie.

Am onoare a aduce la cunoștința onoratului public din loc și giur, că în localul vechiu al hotelului »DOUĒ PISTOALE« am deschis hotelul din nou zidit

„Transsylvania“

pentru a cărei conducere am aplicat pe domnul WILHELM JANAUSCHEK, începând dela 1 Ianuarie st. n. 1899.

Acest hotel este corăspunzător aranjat tuturor cerințelor moderne. Dispune de odăi spațioase, mânări după gust pre-gătite, precum și beuturi veritabile, toate acestea pe lângă

PREȚURI MODERATE!

În fiecare săptămână arangiez de două ori CONCERT (Mercurea și Sâmbăta).

Afară de acestea, bucătăria mea în toată săptămâna Sâmbăta dispune de pescării.

Mai departe am onoare a atrage atenția mult onoratului public asupra salei mele splendid aranjată pentru tot felul de petreceri precum: conveniri sociale, baluri, cununii etc.

Dispune de omnibus spațios și elegant, asemenea de trăsuri, cari în tot timpul stau la dispoziția onoratului public.

Rugându-mă pentru sprințul onoratului public, semnez

cu toată stima

Julius Eisenburger.

(450) 2-3

Doi tineri neavuți se duceau din satul lor în oraș ca să se prezinte la regiment. Obosiți după câteva ciasuri de drum, întrebară pe un drumeț cătă cale mai avem de făcut.

- Patru poste, li-se răspunse.
- Patru postei repetă ei. Nu e lucru mare; abia căte două de fiecare.

Notită Literară.

„Floare Albastră“, nrul 11 are următorul cuprins: Iubitele, poesie de D. Nanu. Artistul viitorului de Al. Antemireanu. Obida, poesie de C. Sandu. Polemici de Al. Ant. Vezi cum ești, poesie de Piron. Note din călătorie de S. Voinea. În catedrală, poesie de Naia. Din caietul meu de Mad. Satirice de Toma Florescu. Invins, poesie de St. O. Iosif. Din alte vremi de D. Nanu. Poesii inedite de Traian Demetrescu. Seri Bucureștene de Radu-Negru. Posnășii tărănești de Ioan Adam. Cântece de V. Podeanu. Mușicanți celebri de C. St. Slăbiciune, poesie de Timaldar. Dela teatră de Ioan Reclam. Opera română, Revista cărților, Ecouri, Un vingalac, Erata, Posta Redacției.

CALINDARUL SEPTEMÂNEI

Zilele	Călindarul vechiu	Călindarul nou
Dum.	Dum. după Nașt. ev. Matei c. 2, gl. 6, v. 9.	
Luni	27 (+) Arch Stef.	8 Sever
Mart.	28 20 mii Mart.	9 Julian
Merc.	29 Copii u. d. I.	10 Pavel
Joi	30 M. Anisia	11 Higin
Vineri	31 C. Melania	12 Ernest
Sâmb.	1 (+) Tăer. Impr. și S. V.	13 Ilarie
	2 Pr. Silvestru	14 Felics

Anunț!

Subscrisul am onoare a avisa pe On. Părinti, ai căror copii cercetează școalele din Orăștie, că la mine pot afla pentru *z băieți cuartier și întreagă întreținerea pe lângă condițiuni favorabile*. Despre o bună îngrijire și supraveghiere garantez.

Orăștie, 29 Dec. n. 1898.

Albert Riebel,
(448) 2-2 comerciant, vis-a-vis de școala română.

Intreprinzător român!

Subscrisul am onoare a face cunoscut onoratului public român, îndeosebi însă onoratelor comitete bisericești și școlare din comitatul Hunedoarei, că iau în întreprindere și îndeplinești zidiri de

Case, școale și biserici,

după orice plan, lucru bun, cu prețuri cât se poate de cinstite, usoare.

La trebuință gătesc însumi întreg planul de zidire!

In Orăștie: școala catolică, asilele de copii, sinagoga evreilor, sala de gimnastică a collegiului etc., ear' acum am în întreprindere biserica din Beriu și cea din Câmpuri-Surdur, și alte edificări.

Recomandându-mă binevoitoarei atenționi a publicului nostru și din alte părți, semnez cu multă stima

(164) 8—

Nicolae Părău,
edificător, în Orăștie.

„ARDELEANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMÍ, SOCIETATE PE ACȚII IN ORĘSTIE.

Fonduri proprii: fl. 350.000. Depunerii: fl. 700.000

Circulație anuală: fl. 3.000.000. (293) 1—

Institutul face următoarele operațiuni, la cari recomandă serviciile sale:

- 1) acordă împrumuturi cu interese de 8%;
- 2) primește depunerii, dela particulari cu 5 și cu 5½, ear' dela corporațiuni culturale cu 6%;
- 3) cumpără și vinde realități;
- 4) cumpără și vinde marfuri și produse;
- 5) arendeaza și exarendeaza realități;
- 6) cumpără și vinde efecte publice;
- 7) mijloacele operațiuni, specificate sub 3. 4. 5.

Ori-ce afacere se poate rezolva și informări se pot lua verbal în bioului institutului, ear' în scris prin corespondență.

Orăștie, 1898.

Direcționea.

„Minerva“ institut tipografic

Orăștie, (Szászváros) Strada Berăriei Nr. 8.

Efectuește tot soiul de lucrări aparținătoare artei tipografice.

Bancă generală de asigurare.

CES. REG. PRIVIL.

ASSICURAZIONI GENERALI

Fondată în 1831.

IN TRIEST

Fondată în 1831.

Fond de garantă: 143,645.142.28 Coroane.

Asigurează pe lângă condițiunile cele mai favorabile:

Pe viață omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitale pe casul morții și pentru termine fixate de zestre și rente.

În contra pericolului de foc și explozie, clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse pe câmp, mobilii, precum și în contra grădinei, cu un cuvânt tot felul de nenorociri ce ar putea omul întâmpina în viață sa.

Representant pentru Orăștie și giur:

IOAN I. VULGU.